

KATEE ROBERT

Saatana tatar

Katee Robert
The Devil's Daughter
2017

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata
on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad
ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või leiavad kasutust ilukirjandus-
likus kontekstis.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2017 Katee Robert/Katee Hird

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis
Literary Agency.

All rights reserved.

© 2017 Kirjastus ERSEN

B11337117
ISBN 978-9949-82-142-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Baileyle.

*Enne kui sul seda raamatut lugeda lubatakse, kulub aastaid,
kuid sinu tõmme maailma kummalise ja pimedama poole
vastu pakub mulle lõputut inspiratsiooni.*

Kallis oled, väike preili!

ESIMENE PEATÜKK

Tüdruk jooksis.

Ta pani joostes endast kõik välja; kõhnad käsivarred andsid hoogu ja paljad jalatallad platsusid mullal. Kõrge rohi löikus tüdruku nahka, iga lible oli kui tibatilluke žiletitera. Valus oli. Igalt poolt oli valus. Aga kui ta taas kätte saadakse, muutub kõik veel palju hullemaks.

Tee peale jõuda. Tee peale jõuda. Lihtsalt tee peale jõuda.

Ta jõud hakkas juba raugema, keha vedas tüdrukut vaatamata teda liikumas hoidvale meeleheitele alt. Ta ei tohtinud peatuda. Ta ei tohtinud puhata. Tal polnud teha muud kui joosta.

Maapinna kontuur ta jalge all muutus ja selle tajumiseks kulus tal tervelt kolm pikka sammu. Tüdruk tegi täisringi ja üritas oma asukohest sotti saada. Mõtlemise muutsid raskemaks ta peas tukslev veri ja kümnekond teravat valutorget, mis nüüd, mil ta liikumast lakanud oli, kriisates enda märkamist nõudsid. *Äkki ma võiksin lihtsalt ...*

Ei.

Ta pidi jõudma Clear Springsi.

Olukorra paradoksaalsus ei läinud temast isegi ta hetkeseisu arvestades mööda. Teda oli kogu elu ajendanud soov sellest põrguauku meenutavast väikelinnast välja pääseda ja siin ta nüüd oli, kõike täpselt vastupidise nimel mängu panemas. Tüdruk kibrutas laupa,

üritades näha teed. Vajaliku edasiliikumissuuna leidmine poleks tohtinud nii keeruline olla. Ta oli neil Montana seda piirkonda risti-rästi läbivatel kitsukestel kahesuunalistel teedel veetnud aastaid.

Kui vaid oleks päev ...

Kui ta vaid poleks nii väsinud ...

Kui, kui, kui.

Liikumas püsida. Tüdruk tõmbas sügavalt hinge ja asus ühte jalga teise ette tõstes suvalises suunas liikuma. Sõnadest sai mantra, töotus. Lihtsalt jõua tagasi linna. *Lihtsalt jõua tagasi linna ja see kõik saab läbi.*

Tüdruk ei teadnud täpselt, kui kaua ta kõndinud oli, enne kui esituled teda pimestades pimedusse löikusid. Tüdruk vajus tahtmatult põlvili. Ta kergitas vabiseva käe silmi varjama. „Palun.“

Juhipoolne uks avanes ja asfaldil kajasid sammud. Tüdruk kissitas ereda valguse käes silmi ja ta süda jättis tuttavat profiili nähes löögi vahele. „Ei ...“ *Ma pääsesin minema. Ma olin täiesti kindel, et pääsesin minema.* Ta nägi kuju selja taga Clear Springsi tuttavaid ähmaseid tulesid. Nii lähedal. Sama hästi võinuks see olla kuu. Selleni jõudmise tõenäosus oli niisama suur.

Tüdruk üritas end jalule upitada, kuid keha vedas teda uuesti alt ning jalad andsid järele. Ta oleks peaaegu näoli vajunud. „Palun. Ma teen kõike, mida te tahate. Ainult palun, ärge tehke mulle enam haiget.“

Ta pead puudutas käsi ja puudutuse hellus muutis olukorra veelgi õudustäratavamaks. „Sa tead, et ma ei saa seda lubada.“

Tüdruk oli arvanud, et ta ei suuda enam nutta, kuid taipas sel hetkel, et oli eksinud. Ta põrnitses oma kriibitud ja veritsevaid sõrmenukke ning tema rinnus võttis kuju kohutav teadmine. Tema jaoks ei tule kolledžit, elu väljaspool seda väikelinna, mis oli suurema osa ta elust vanglana tundunud, ei saa olema tulevikku ega perekonda, kus ta saaks õppida oma vanemate tehtud vigadest.

Mitte midagi.

Ei tule mitte midagi peale käe ta pealael ja ees ootava valu.

„Sa pead midagi ette võtma.“

Zach Owens oli sama nõudmist erinevates versioonides kuulnud sellest ajast peale, kui ta Clear Springsi kolis ning üheksa aastat tagasi asešerifi ameti vastu võttis. Nüüd, mil temast oli saanud šerif, kuulis ta seda lihtsalt oluliselt sagedamini.

Aga seekord olid asjad pisut teistmoodi.

Ta nõjatus ettepoole ja kinnitas oma pilgu Robert ja Julie Smithile. „Te teate, et ma olen teinud kõik, mis võimalik.“ Ta oli kolm päeva hullu moodi pingutanud, et välja selgitada, kuhu nende tütar oli jääda võinud. Siinkandis ei tulnud teadmata kadunuks jäämist kuigi sageli ette – kui keegi tõepoolest kaotsi läks, siis ta lihtsalt ei tahtnud, et ta üles leitaks. Mees polnud endiselt kindel, et ka Neveah Smith ei kuulu sellesse kategooriasse.

„See ei ole nii nagu eelmistel kordadel.“ Julie silmadesse kerkisid pisarad. „Asi on selles Martha Collinsis. Ta on ennast minu tüdruku külge haakinud ja ta oma neetud patuurkasse meelitanud.“

„Julie, vali sõnu.“

Zach ohkas. Kes veel kui mitte Robert Smith tulnuks selle peale, et oma naise kõnepruuki korrigeerida, kuigi teemaks oli küsimus, kas nende tütar on kadunud või mitte. Smithid olid tublid inimesed. Nad käisid kindlalt igal pühapäeval kirikus ja pingutasid kogukonna nimel, kuigi mõnes teises asjas pingutasid nad oma fanatismiga pisut üle. Julie Smith oli võtnud mäel tegutseva usulahu põrgutulle saatmise oma isiklikuks missiooniks.

Kuid polnud Zach'i asi naisele ütlemata hakata, et Martha Collins oli tänavalt teismeliste kinnikrabamiseks liiga nutikas.

„Seda seltskonda seal Elysias ei saa vastutama panna kõige eest, mis on Clear Springsis metsa läinud.“ Talle ei meenunud kogu linnas tagasi oldud aja jooksul ühtki nende poolt tehtud asja, mis oleks sundinud seadusesilma sinna poole vaatama. Kui sedasorti rühmitused ei osanud pahandustest hoiduda, polnud neil pikka pidu.

„Enne seda ehk tõesti mitte. Aga seekord on teisiti.“

Naine aina kordas seda. Zach tundis teda piisavalt hästi teadmaks, et naine ei jäta oma jonnini. Esimese hooga võis temast jääda mulje, et ta on malbus ise, aga anna talle midagi hammaste vahele ja ta on nagu terjer kondi kallal. Ainsa tütre kadumisest oli selle tulemuse saavutamiseks enam kui küll.

Probleem oli selles, et Neveah oli üks väike paharet. Talle meeldis oma vanemaid muretsema panna ja kahtlastesse olukordadesse sattumist tüdruk lausa nautis. Mõneks päevaks kadumine ja seejärel tagasi linna hõljumine, lai tobe naeratus näol ja mõni poiss sabas, oluks väga tema moodi.

Robert võttis naise kõhnade õlgade ümbert kinni ja läkitas Zachile tähendusrikka pilgu. „Ma olen kindel, et ta on peagi kodus tagasi, aga ehk sa läheks ja räägiks nende väärakatega? Juliel oleks sellest abi.“

Sinna kommuuni ringi nuuskima minek oli viimane asi, mida mees teha soovinuks. Ta ei leiaks sealt midagi, mille leidmist ei soovitaks ja kogu ta ponnistused oleksid maha visatud. Martha ja tema järgijad naerataksid ja ajaksid temaga mesijuttu ja tema tuleks sealt niisama targalt tagasi. „Ma võin seda teha, aga sa tead sama hästi kui ma isegi, et midagi kasulikku ma nende käest ei saa.“

Mees juhatas Smithid välja ja lubas veel kord järgmisel hommikul kommuunis käia. Mis tal muud üle jäi, kui see nende enesetunnet tõstis.

„Probleemid?“

Zach vaatas Henry poole. See mees oli Clear Springsi politseijaoskonnas töötanud alates ajast, mil Zach oli teismeline, aga šerifi ametiposti vabaks jäädes ei tahtnud vana Henry sellest midagi kuulda. Talle meeldis esimese asetäitja roll ning vastutuse lisandumine nüüd, mil pensionini olid jäänud vaid mõned lühikesed aastad, ei pakkunud talle huvi.

Zach pöördus lääne poole vaatama. Elysiat ei olnud siit näha, kuid

ta teadis täpselt, kus see asub. Mõnikord tundus, et selle kuradima seksti heidetud vari kattis enda alla kogu linna.

Mees masseeris oma kukalt. „Smithide tüdruk võib kadunud olla.“

„Kindel see. Tõenäoliselt on ta kadunud Augustasse või isegi Great Fallsi kanti. See tüdruk jõuab igale poole.“

Mees läkitas Henry suunas pahakspaneva pilgu. Polnud oluline, mida emb-kumb neist Neveah Smithi kohta arvas. Oluline oli kuni tüdruku linna tagasijõudmiseni tema vanematele meelerahu anda. „Nad arvavad, et Martha Collins on kuidagimoodi asjaga seotud.“

„Seda Julie Smithi küll.“ Henry turtsatas. „Winchesteridel läks möödunud nädalal terve ports leiba ootamatult kõvaks kätte ja mis sa arvad, keda Julie arvas selle taga olevat? Martha Collinsit. Minu pea muidugi ei võta, kuidas too naine pidanuks tema meelest sellega toime tulema, aga Julied ei saa nüüd küll kuidagimoodi erapooletuks osapooleks pidada.“

„Ma tean.“ Oli ta ju ise täpselt sedasama mõelnud? „Aga me peame sellegipoolest asja kontrollima.“

„Selge see.“ Henry napsas nagist võtmed. „Mina juhin.“

Zachile selline lahendus sobis. See andis talle mõtlemisaega. Ta astus politseiauto juurde ja istus ette juhi kõrvalistmele. Ta küll ei tahtnud Smithide hirme kuidagi alavääristada, kuid arvas sellele vaatamata, et Henryl oli õigus – Neveah Smith ilmub varem või hiljem välja ja tema äraolekul ei ole Elysiaga mitte mingit pistmist.

Sõiduks kulus tubli kolmkümmend minutit, kuid üksnes seetõttu, et teed jätsid kõvasti soovida. Kitsas asfalteeritud riba oli täis löökauke ja ebaühtlase sügavusega vagusid, mis muutsid kiiremini kui viiskümmend kilomeetrit tunnis sõitmise tervistkahjustavaks tegevuseks. Elysiasse ei viinud maanteelt otseteed – ja mees oletas miskipärast, et see oli meelega niimoodi korraldatud.

Kommuunini pääsemiseks pidi inimene seda *tõsiselt* soovima.

Maastik oli siinkandis riukalik ja vahekaugused sageli petlikud. Just seetõttu kerkis mägi, kus asus Elysia põhiasum, nagu eikuskilt nende